

Hồi thứ hai mươi lăm
 Tìm Gai Nhân Gặp Ngọc Nữ.

Àu Trường Quân không thể nào ngờ tới tình tiết quan hệ với nhau chẳng chịt như vậy nên cứ đứng ngẩn cả người, hơn một khắc sau mới trầm giọng hỏi:

- Theo tại hạ được biết thì Kim Khuyết Đế Quân không cùng sư môn với Hoàng Thái Cung, chẳng lẽ cả hai đều giống nhau, cùng là phản đồ cả ư?

Viên lão nhân gật đầu, chậm rãi trả lời:

- Trước khi yêu cầu người một việc đương nhiên phải minh bạch ngọn nguồn, vả lại ta cũng gần đất xa trời nếu không nói ra bằng hết thì âm ức trong lòng, chết chẳng nhắm mắt được.

Viên lão nhân tự thân một hồi rồi mới bắt đầu vào chuyện chính:

- Thiên Trúc tuy nhỏ bé mà có đến hàng ngàn Tự Viện hay Thiền Viện chung qui đều có võ công gần nghìn năm, vị thủ tòa tiểu Lôi âm Thiền Viện đã đứng ra tổ chức một Phật Đồ Hội để cùng nhau thống nhất hiệu lệnh. Phật Đồ Hội bàn cãi nửa tháng trời quyết định lấy một chiếc khánh bằng ngọc lưu ly, ở giữa có viên Xá lợi to bằng nắm tay để làm lệnh bài, bất cứ Thiền Viện nào thấy nó đều phải tuân theo pháp chỉ hết. Cái lệnh bài này gọi là Xá Lợi Phật Bài giao cho thủ tòa tiểu Lôi Âm Thiền Viện chưởng quản, nó được truyền đời mãi đến trăm năm sau, đến đời Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì xảy ra tranh chấp. Lúc đó A Lạp Thiền Viện có tới 36 vị Hoạt Phật, vị nào võ công cũng thượng thừa và phật pháp vô biên cao diệu, cho nên nảy sinh ý kiến không bằng lòng để Tiểu Lôi Âm Thiền Viện giữ Xá Lợi Phật Bài nữa. chuyện này chìm đi ít lâu vì A Lạp Thiền Viện bận bịu với việc thu gom tinh hoa võ học ba nước thành một pho võ kinh gọi là "Tiểu Như Lợi Mật Kinh" hay "Thanh Hoa Bí Lục", gọi theo âm Tây Vực là "Cốt đả bác đồ" chân kinh. Sau khi hoàn thành "Thanh Hoa Bí Lục" A Lạp Thiền Viện càng dương dương tự đắc quyết tâm đòi lấy Xá Lợi Phật Bài để ra hiệu cho toàn thể Thiền Viện và võ lâm Thiên Trúc. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật có một người anh, chính là sư phụ của Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ấn đó, còn ta làm em. Hoàng Thái Cung là đệ tử của Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật, tức là sư phụ của Kim Khuyết Đế Quân và cả hai đều kêu ta là sư thúc là lẽ tất nhiên. Ta và Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh chẳng ngăn sợ gì A Lạp Thiền Viện nhưng rốt cuộc vẫn bị thảm bại bởi vì Hoàng Thái Cung phản trắc, hấn lén lút bỏ Liệt Cốt Độc vào thức ăn khiến cho ta và Viên Nhĩ sư huynh bị phế hết võ công và chân lực. Phật trời còn phù hộ người ngay nên Viên Nhĩ sư huynh dùng thần

công cái thể đồn được độc chất vào một nơi, tạm thời năm bữa nửa tháng mới phát giác. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh cùng ta chạy sang Trung Nguyên, ý định nhờ Thiếu Lâm Tự tương trợ một tay nhưng, cùng lúc đó Kim Khuyết Đế Quân cũng phản bội sư môn, bỏ rơi người con gái của sư phụ mình chạy sang hợp tác với Hoàng Thái Cung truy đuổi ta và viên Nhĩ sư huynh rất gắt gao. Hai tên này phong tỏa tất cả đường đi đến Thiếu Lâm Tự quyết đoạt cho bằng được Xá Lợi Phật Bài mà Viên Nhĩ sư huynh mang theo trong người. Do đó Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh phải cõng ta lưu lạc tới Tứ Xuyên này, vô tình phát hiện ra trận đồ Bát Quái bèn dùng nó làm vật ngăn trở hai tên phản đồ. Thượng Quan Ấn và Hoàng Thái Cung mấy lần xông pha vào Bát Quái trận đồ mà không thành công, cũng không từ bỏ ý định nên kiến thiết thành một sơn trang vừa trấn giữ vừa rảnh rang mời các cao nhân nho sĩ hiểu biết về Bát Quái trận đến để học hỏi. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh tài trí siêu tuyệt đâu có chịu thua tên phản đồ, trong khi hấn nghiên cứu thành thuộc Bát quái trận thì Viên Nhĩ sư huynh đã sửa đổi kết hợp với “Ma cung mê đạo” khiến cho trận pháp biến ảo không sao tưởng tượng nổi. Vì thế cho đến bây giờ đã thành Thiên Ngọc Trang mà hai tên này vẫn chưa tìm được phương cách đoạt, Xá lợi Phật Bài nổi.

Viên lão nhân kể đến đây thì mặt mày, ngời thở hồng hộc không nói ra hơi được nữa. Âu Trường Quân trầm ngâm hỏi:

- Tâm địa Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ấn cực kỳ độc ác, chẳng lẽ không dám dùng đến địa lôi để phá nát trận đồ hay sao?

Viên lão nhân vẫn còn thở hồng hộc nhưng tức quá trợn mắt lên vừa thở vừa quát khàn khàn:

- Làm gì không dám nhưng dùng địa lôi thì ngọc đá cùng tan người chết thì vật cũng nát luôn, có ích gì đâu.

Âu Trường Quân gật đầu tán thành. lại hỏi thêm:

- Hiện tại Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật vẫn còn giữ Xá Lợi Phật Bài sao không ra hiệu lệnh cho các Thiền Viện khác chung sức đứng lên chống cự A Lạp Thiền Viện và diệt trừ hai tên phản đồ?

Viên lão nhân thở dài tỏ vẻ chán nản trả lời:

- Nếu suông sẻ như người tính thì làm gì có chuyện ngày hôm nay, Viên Nhĩ sư huynh lao tâm tổn trí xếp đặt trận đồ “Bát cung mê đạo” xong liền kiệt lực viên tịch rồi còn đâu. Ta lại bị tàn phế và chịu sự khống chế rất gắt gao của Hoàng Thái Cung thì còn thực hiện việc này sao được.

Đột nhiên Viên lão nhân quắc mắt lên, lớn tiếng nói:

- Ta đã kể minh bạch mọi chuyện, bây giờ tới lượt người đáp ứng yêu cầu của ta thì mới thoát ra khỏi “Bát cung mê đạo” này được, nếu không ưng thuận thì chúng ta cùng chết dưới này để bảo vệ cho “Xá Lợi Phật Bài” khỏi lọt vào tay người khác.

Âu Trường Quân thấy thái độ Viên lão nhân hung dữ khi nhắc tới “Xá Lợi Phật Bài” thì biết ngay ông ta chỉ còn một tia kỳ vọng vào mình thôi. Do đó chàng cười rất ôn hòa rồi nói:

- Tiền bối không nên lo lắng sâu xa quá, tai hạ bản tính thấy bất bình là liều mình chen vào hưởng hờ là việc cực kỳ quan trọng tới cả vận mệnh võ lâm Trung Nguyên và Thiên Trúc thì làm sao được. Tiền bối chẳng cần rào đón làm gì, cứ phân phó luôn đi bất cứ việc gì khó khăn đến đâu cũng xin lãnh nhận hết.

Viên lão nhân hai mắt rưng rưng mấy giọt lệ mừng rỡ, ông ta dịu giọng nói:

- Tiểu tử khẳng khái và chân thực như thế khiến ta được an ủi rất nhiều. Thực ra việc ta yêu cầu vừa khó lại vừa dễ, quý hồ gặp đúng người chân chính là ta yên tâm lắm rồi...

Viên lão nhân chệnh choạng đứng lên, nghiêm trang nói tiếp:

- Hôm nay ta giao phó “Xá Lợi Phật Bài” cho người, dùng nó để ra lệnh chấn chỉnh lại võ lâm Thiên Trúc, đâu đó cũng xong xuôi thì tìm người kế vị thủ tòa Tiểu Lôi Âm Thiên Viện để giao lại là đại công cáo thành, công đức lớn lao vô biên vậy.

Âu Trường Quân rùng mình một cái buột miệng hỏi:

- Làm việc này chẳng khác gì làm mình chủ võ lâm Thiên Trúc ư?

Viên lão nhân trịnh trọng gật đầu:

- Sao lại chẳng khác, đương nhiên người nào cầm “Xá Lợi Phật Bài”, trong tay thì người đó là minh chủ võ lâm Thiên Trúc rồi.

Âu Trường Quân lại rùng mình một cái, lo âu hỏi:

- Trọng trách này nặng nề vô cùng, chẳng biết tại hạ có kham nổi hay không?

Viên lão nhân vẫn nghiêm trang nói, đôi nhãn quang tự nhiên rực sáng như muốn truyền ý chí vững mạnh cho chàng:

- Trong lúc người giao tranh với bọn tay chân Hoàng Thái Cung ta đã nghe được rằng người có “Thanh Hoa Bí Lục” trong tay thì đây chính là ý trời xếp đặt để người đầy đủ năng lực đứng lên làm minh chủ võ lâm không những ở Thiên Trúc mà còn thừa đủ ở cả Trung Nguyên nữa. Người muốn từ chối cũng không xong đâu.

Âu Trường Quân thở dài, vòng tay vái chào rồi nói:

- Tại hạ sinh ra bản tính chỉ thích ngao du phóng khoáng, thật sự chẳng ham hố mấy chữ minh chủ võ lâm vô vị chút nào nhưng tiền bối đã kỳ vọng thì tại hạ xin cố gắng hết sức mình hoàn tất tâm nguyện vậy.

Viên lão nhân tươi cười nắm tay Âu Trường Quân run giọng nói:

- Ta biết chắc thế nào người cũng sẽ thành công viên mãn, tiếc rằng Viên Nhĩ sư huynh không còn sống để thấy được ngày hôm nay.

Viên lão nhân phấn kích cười ha hả xoay người kéo tay Âu Trường Quân đi luôn nhưng người cứ lảo đảo hoài, vài bước lại phải thở dốc một hồi. Âu Trường Quân choàng tay nâng đỡ để có thể đi mau hơn, trong khi đi chàng hỏi luôn:

- Hiện tại Liệt Độc Cốt còn hoành hành tiền bối nữa không? Tại hạ có thể dùng “Thông Huyền Như lai Thần Công” kết hợp với tâm pháp “Loạn chân phi giả” để trục xuất nó được không?

Viên lão nhân lắc đầu quày quây:

- Trước kia thì may ra còn chữa trị được chứ hiện tại Liệt Độc đã xâm nhập tận xương tủy thì thần tiên giáng hạ cũng phải bó tay mà thôi, tiểu tử đừng quan tâm đến nó nữa.

Tiếp theo Viên lão nhân thao thao giảng giải về phương vị “Bát Quái” và “Mê cung” trận pháp. Âu Trường Quân nghe một tràng nào là cửa đình cửa Tử, Hoả, Thổ, Ly, Đoài, Khảm, Tốn chỉ biết gật đầu lấy lệ thật sự chẳng sao hiểu nổi. Điều này không phải do tư chất của chàng ngu muội, chẳng qua là thời gian một buổi một ngày thấu đáo thế nào được, thậm chí có nhiều người nghiên cứu cả đời cũng không biết hết lẽ ảo diệu bao gồm trong Bát Quái hướng hồ đây tại còn có Mê cung lẫn lộn vào. Ca hai đi quanh quẹo đến hơn một tiếng đồng hồ mới đến được một gian thạch thất to rộng hơn Bát cung nhiều, ở trên khắc bốn chữ theo lối triện “Trung Cung Thánh Địa”. Di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật chỉ còn lại bộ xương khô nằm lệt thốt trong bộ y phục màu vàng cũng rách nát tơi tả gần như đám vải vụn vậy. Viên lão nhân phục xuống khóc rống một hồi rất thê thảm rồi mới chùi nước mắt và kéo tay áo Trường Quân đến gần:

- Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh một đời tài trí chỉ vì sơ xuất không ngờ tới đệ tử phản bội mới ra thế này, tiểu tử không phải tình nghĩa sư đồ nhưng đương nhiên là thuyên nhân, phát thệ một câu cho vong linh người được yên tâm đi.

Âu Trường Quân cũng là người đa cảm đa tình chẳng cần giục đã thốt nhiên động lòng rơi lệ, chàng quì mọp xuống làm đúng lễ sư đồ rồi lớn tiếng phát thệ rất văn vẻ:

- Tiểu bồi tài hèn sức mọn nhưng quyết tâm đứng ra gánh vác ổn định và lâm Thiên Trúc, diệt trừ phản đồ để tiền bối mãn nguyện, anh linh siêu thoát vui hưởng cực lạc muôn đời.

Viên lão nhân lại xúc động khóc rống lên một hồi nữa, ân thanh nữa bi ai nữa mừng vui lẫn lộn. Viên lão nhân cố gắng gạt nước mắt đi vòng qua di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật nhẹ tay nâng hoa cái lên, tay kia thò vào sọc sạo lấy “Xá Lợi Phật Bài” ra, ánh sáng lập tức toả ra loá cả gian thạch thất. Viên lão nhân cầm “Xá Lợi Phật Bài” giơ cao hô lớn một câu:

- “Xá Lợi Phật Bài” hiệu lệnh uy nghiêm bất kháng.

Âu Trường Quân xá dài một cái rồi mới run run cầm lấy và lật xem. Viên ngọc Xá Lợi này bằng trái trứng ngỗng cứ tỏa ra ánh hồng rực rỡ át cả ánh sáng của phiến lưu ly bao bọc phía ngoài Âu Trường Quân phải nheo mắt mới thấy được sáu chữ nhỏ xíu khắc chìm phía dưới, sáu chữ này ngoằn ngoèo theo văn tự Phạn văn rất sống động. Viên lão nhân biết ý liền nói:

Sáu chữ ấy dịch ra tiếng Trung Quốc là “A Nan Đà Xá Lợi Phật” đã có từ hơn ngàn năm nay, càng ngày càng rực rỡ hơn chứ chẳng lu mờ chút nào, thật là báu vật “kim cương bất hoại” đấy.

Âu Trường Quân cẩn trọng bỏ vào trong ngực, nó toả ra ra một luồng hơi ấm áp ôn nhu khiến cho thân thể sáng khoái vô cùng. Viên lão nhân nhìn ngắm chàng rồi cười nhẹ nói:

- Bây giờ đã là minh chủ võ lâm, danh vọng cao sang thì không thể luộm thuộm được, người lấy đi vài viên minh châu để chi dụng, có tối tăm một chút cũng chẳng sao đâu.

Âu Trường Quân kinh hãi hỏi nhanh:

- Tiền bối không dính lên Thiên Ngọc Trang sinh sống nữa ư?

Viên lão nhân tâm hồn hiện tại đã thư thái nên mỉm cười ôn hoà:

- Từ trước tới nay vì muốn tìm cơ hội trợ giúp ta phải khuất thân đi lên đi xuống, càng nhìn diện mạo Hoàng Thái Cung càng thêm tức tối mà thôi. Bây giờ đã đạt ý nguyện rồi thì còn gặp tên phản đồ ấy làm gì?

Âu Trường Quân biết tính có ngăn cản cũng vô ích bèn hỏi tiếp:

- Tại hạ e rằng vấn đề lương thực sẽ không giải quyết được nếu không đi qua “Thôn Thanh Trai”, tiền bối tính sao?

Viên lão nhân cười khà khà, vui vẻ trả lời:

- Tiểu tử đừng lo “Bát cung mê đạo” này nhiều lối thông ra ngoài lắm, ta chẳng cần đi qua Thiên Ngọc Trang nữa đâu. Người đã vào gian nhà bếp rồi, biết tại sao ta lại biến mất không?

Viên lão nhân tự hỏi rồi tự trả lời luôn:

- Trong số năm cái chảo có một cái không bao giờ dùng đến bởi vì miệng lò là đường vào Thôn Thanh Trai đấy, đường này ta cũng không thèm dùng đến nữa.

Âu Trường Quân không còn lo lắng về lương thực cho Viên lão nhân đột nhiên lại nhớ ra một điều bèn hỏi tiếp:

- Hoàng Thái Cung đã vậy còn Phương Ngọc Diễm có phải cũng cùng sư môn với hần không?

Viên lão nhân có vẻ trầm ngâm:

- Phương Ngọc Diễm và Hoàng Thái Cung chỉ là nghĩa đệ huynh, ta chẳng thiết họ kết giao trong trường hợp nào nhưng hình như Hoàng Thái Cung nắm được bí mật gì đó, hần muốn ép uống thế nào, Phương Ngọc Diễm cũng phải thuận theo. Dẫn công việc người đi tìm thử bí mật này xem.

Âu Trường Quân giật mình kêu lớn:

- Không chừng bí mật này có liên quan đến Phương cô nương nữa đó. Tiền bối có biết hiện tại Hoàng Thái Cung giam giữ Phương cô nương ở vị trí nào không?

Chàng giật mình thì Viên lão nhân cũng giật mình theo, âm thanh đột nhiên có vẻ hoảng hốt và nói rất nhanh:

- Nguy rồi, hôm qua ta lợi dụng Hoàng Thái Cung xuất trig mới xuống đây cứu người, lúc đó trời đã chiều tối và ta nóng ruột nên quên mất một điều trọng yếu. Có lẽ Hoàng Thái Cung thấy bại lộ đã đưa Phương cô nương đi chỗ khác rồi bởi vì đích thân hần đánh xe đi, điều này rất rõ ràng là có Phương cô nương ở trong xe.

Âu Trường Quân lo lắng hỏi nữa:

- Tiền bối có nghe Hoàng Thái Cung nói là sẽ đi đâu không?

Viên lão nhân lắc đầu rồi lại gật đầu mấy cái:

- Hần không có nói hử môi nhưng đi về phía Đông Nam thì chắc chắn tới Động Đình Hồ, trước kia có lần ta thoáng nghe hần khoe khoang có một nghĩa đệ cư ngụ ở Động Đình Ổn hình thư ngoại hiệu là “Đại Lực Ưng Trảo” thì phải.

Âu Trường Quân là người sinh trưởng ở miền Bắc nhưng nhiều lần được nghe mọi người tán tụng hòn núi ở giữa Động Đình Hồ phong cảnh rất thú vị và huyền ảo, nhân

dịp này thành một công hai ba chuyện thì tiện lợi vô cùng. Chàng liền thúc hối Viên lão nhân dẫn đường để ra khỏi “Bát cung mê đạo” ông ta dĩ nhiên cũng mau mắn đáp ứng vậy mà phải mất thêm cả một tiếng thời gian mới thấy đường lối bắt đầu thoải mái đi lên. Miệng hang ngăm này nằm khuất nẻo trên lưng chừng vách đá lại có cây cối che đầy nếu có chú ý cũng không sao tìm ra được.

Viên lão nhân đưa chàng tới miệng hang rồi nói:

- Nơi đây cách Thiên Ngọc Trang rất xa và đúng hướng đi về Động Đình Hồ, người hãy đi cho mau.

Âu Trường Quân ước lượng khoảng cách từ miệng hang xuống tới đất chỉ chừng vài chục trượng nếu leo trèo thì lâu lắc nên quyết định nhảy thẳng xuống luôn. Viên lão nhân bin rịn dặn dò:

- Trọng trách rất nặng nề, người số bảo trọng lấy thân.

Âu Trường Quân gật đầu, vái chào một cái rồi vận nội lực hú lên một tiếng như rống gầm hổ hú, thân hình bay vọt ra ngoài không gian, từ đấy mới bắt đầu rơi xuống vùn vụt. Chàng chờ một lúc mới thấy mặt đất loang loáng trước mắt liền lộn người mấy vòng để giảm đà rơi, tiếng hú còn âm vang chưa dứt hẳn thì chàng đã hạ thân nhẹ nhàng xuống rồi, tuyệt kỹ khinh công này chẳng khác chi đằng vân giá vũ, người không có nội lực hùng mạnh thì què chân gãy tay liền.

Âu Trường Quân ngược mắt lên còn thấy cánh tay Viên lão nhân vẫy vẫy thì cũng đưa tay chào trả rồi đề khí lướt đi vùn vụt trong chớp mắt đã lẫn khuất sau mấy hòn núi nhỏ lô nhô.

Động Đình Hồ là một danh lam nổi tiếng vùng Giang Tây, đâu mối giao thương toả đi khắp miền Nam nên cư dân đông đúc và buôn bán đi lại rất nhộn nhịp. Vì lý do này Âu Trường Quân không tiện giở khinh công, phải đi bình thường như mọi người nên hai hôm sau mới tới nơi. Nơi đây nên dưới sự điều động của Phân đà Hồ Nam Cái Bang nên chàng không có ai quen biết để hỏi thăm, đành phải la cà mấy tửu điểm tửu lâu để dò hỏi. Cái tên Đại Lực Ứng Trảo Hạ Lý Kỳ ai cũng biết, chàng được chỉ dẫn rất tường tận nhưng tin tức về việc có chiếc xe nào đến Động Đình Hồ có chở theo một tiểu công nương hoa nhường nguyệt thẹn thì đành chịu bởi vì mỗi ngày có hàng chục chiếc xe hay cỗ kiệu, trong đó đều có những giai nhân tuyệt thế ai mà để ý cho xuể. Âu Trường Quân thuê một chiếc thuyền chở mình ra Động Đình Hồ, hôm trước chàng đã đến Ba Lăng bán hai hạt minh châu lấy ở “Bát cung mê đạo” nên ra dáng công tử phú gia đi du ngoạn rất tiện cho việc dò hỏi. Thuyền trôi trên mặt hồ khói sương vẫn còn mờ ảo dù

rằng nắng đã lên cao, những tia nắng lấp ló khi ẩn khi hiện xuyên qua hơi nước chiếu thành muôn màu muôn vẻ đẹp mắt vô cùng. Độ chừng nửa giờ, hương khói bắt đầu tan dần Động Đình Sơn mới lộ ra chẳng khác cảnh gia sơn tuyết mỹ khiến Âu Trường Quân bất giác nhớ lại một bài thơ cổ bèn ngâm nga mấy câu:

*“Ba Lãng nhất vọng Động Đình thu
Nhật kiến cô phong thủy thượng phù
Văn đạo thần tiên bất khả tiếp
Tâm tùy hồ thủy cộng du du”*

(Từ huyện Ba Lãng nhìn ra hồ Động Đình đây màu sắc mùa thu. Ngày nào cũng thấy ngọn núi nổi trên mặt nước. Nghe nói trên đó có thần tiên mà không sao gặp được. Khiến cho lòng ta cứ man mác theo mặt hồ rộng mênh mông).

Chàng ngâm xong, người chủ thuyền ước chừng hơn ba chục tuổi lên tiếng tán thưởng:

- Công tử thật là người văn nhã, thấy cảnh sinh tình sáng tác bài thơ hay tuyệt.

Âu Trường Quân đỏ mặt lên cười hi hi để che lấp rồi nói ngay:

- Không phải tại hạ sáng tác đâu, đây là một kiệt tác phẩm của cổ nhân, tại hạ hèn kém chẳng nhớ ra tên nữa.

Đột nhiên chàng hỏi băng quơ:

- Huynh đài ở lâu đây lâu năm có khi nào thấy Ngọc Nữ giáng lâm chưa vậy? Tại hạ nghe đồn đại hoài chẳng biết thực hư thế nào.

Chủ thuyền lè lưỡi ra một cái hạ giọng nói nhỏ:

- Công tử gia du ngoạn nhớ về sớm sớm một chút kẻo Ngọc Nữ đâu không thấy lại thấy Ma Nữ thì nguy lắm đấy.

Âu Trường quân sửng sốt hỏi lại:

- Ngọc Nữ chỉ là lời đồn đại ngoa truyền thì đúng rồi, chẳng lẽ Ma Nữ lại có thực sao?

Chủ thuyền lăm lét nhìn quanh mặc dù nơi đây sóng nước mênh mông, hạ giọng xuống thêm một nấc mới dám nói:

- Từ ngày Đại Lực Ứng Trảo Hạ Đại Vương thiết lập giang sơn ở đây có biết bao thiếu niên mỹ tử tham sắc mê hương bỏ xác rồi đó. Công tử gia nên cẩn thận là hơn.

Âu Trường Quân lại càng thêm sửng sốt hỏi liền:

- Sao lại thiếu niên mỹ tử, hoá ra Hạ Lý Kỳ oán ghét người nào trẻ tuổi tuần tú hay sao?

Chủ thuyền biến sắc đưa tay lên môi “suyt” một cái:

- Trời ơi, công tử gia nói nhỏ thôi nếu không tiểu nhân mất bát cơm hàng ngày, không chừng còn mất cả cái mạng về tội bép xép nữa đấy.

Âu Trường Quân gật đầu cũng hạ giọng hỏi nhỏ:

- Tại hạ thích chuyện ma quái lắm, huynh đài kể rõ được không?

Chủ thuyền biết chàng là người miền Bắc qua thổ âm, không phải chân tay rình mò của quan quân hay bọn Đại Lực Ứng Trảo nên dừng tay chèo cho thuyền trôi lơ lửng. Hắn nhìn chung quanh một vòng rồi mới ra vẻ bí mật nói:

- Đại Lực Ứng Trảo tuy xuất thân đại đạo giang hồ nhưng toàn là gây án ở nơi khác, không bao giờ làm phiền phức du khách ở Động Đình Hồ này cả. Ma Nữ mà tiểu nhân nói đây là tiểu thiếp của Hạ Đại Vương, tên là gì thì tiểu nhân không biết chỉ nghe người khác xầm xì gọi là “Ngọc Nữ Câu Hồn” mà thôi.

Âu Trường Quân “À” một tiếngng cười tủm tỉm nói đùa:

- Người ta là Ngọc Nữ đương nhiên phải Câu Hồn chứ sao, huynh đài gọi là Ma Nữ có vẻ ghét bỏ nữ nhân quá đấy.

Chủ thuyền tròn mắt có vẻ sững sộ:

- Công tử gia đừng đổ oan cho tiểu nhân, không có lửa làm sao có khói, vị Ngọc Nữ Câu Hồn này đẹp như thiên tiên mà tham lam sắc dục và độc ác hơn Quỷ Vương. Tiểu nhân gọi là Ma nữ còn nhẹ nhàng lắm đấy...

Âu Trường Quân lại “À” tiếng nữa thúc giục:

- Huynh đài nói rõ ra đi thế nào là tham lam sắc dục và độc ác còn hơn Quỷ Vương? Huynh đài đã thấy mặt bao giờ chưa?

Chủ thuyền đỏ mặt lên lắc đầu mấy cái:

- Tiểu nhân chỉ nghe diễn tả lại mà thôi, vả lại tiểu nhân còn muốn sống để nuôi vợ con. Chẳng mơ được gặp để rồi vợ góa con côi. Công tử gia nghe qua rồi bỏ ngoài tai nghe, tiểu nhân nghe mấy chục người nói mới dám tin tưởng là sự thật. Ngọc Nữ Câu Hồn tính khí đa dâm đa dục, có lẽ... Hạ Đại Vương không đủ sức thỏa mãn cho nên rất hay đi loanh quanh, thấy nam tử nào tuần tú là liền tìm cách kêu gọi ngay. Hà! thiếu niên tuổi trẻ làm sao mà chống chọi với ma lực dục tình được, thế là mười người mất tích cả mười. Công tử gia thử nghĩ coi còn sống nổi không nào?

Âu Trường Quân chưa tin tưởng mấy cười hì hì nói luôn:

- Đã có gì làm chắc, có khi Ngọc Nữ Câu Hồn đang nuôi nấng mười mấy vị Phu quân béo mập béo tròn ra thì sao. Tại hạ muốn gấp thử một lần xem sao.

Chủ thuyền gằn ngất đi vì sợ hãi run giọng nói:

- Mỹ mạo tuần tú như công tử gia không cần ước Ngọc Nữ Câu Hồn cũng sẽ tìm tới, tiểu nhân đã hết lời cảnh tỉnh công tử gia rồi đó.

Hắn ta vụt cầm lấy đôi chèo gia sức đẩy thuyền đi có vẻ rất giận Âu Trường Quân, chàng thấy đã gần bờ nên ngỏ lời cảm tạ rồi bước lên Động Đình Sơn luôn. Lúc này ánh mặt trời toả rộng khắp mặt hồ phản chiếu bóng lung linh hắt lên vách đá rất ngoạn mục, Âu Trường Quân hít một hơi dài khoan khoái, khoa chân lững thững ngắm cảnh non nước. Chàng đã có chủ ý nên càng lúc càng đi sâu vào trong, nơi đây cây lá um tùm hơn có lúc không còn thấy mặt hồ đâu nữa. Âu Trường Quân nhìn quanh cảnh vật bất chợt nhãn quang chạm phải một người từ lối khác đi ra, hắn ta ăn mặc rất hoa hòe và đắt tiền nhưng diện mạo choắt cheo, mũi khoằm tai chuột vẻ gian xảo lộ hẳn ra ngoài. Chàng liền vái chào vừa cười nhẹ vừa nói xã giao:

- Huynh dài du ngoạn Động Đình Sơn sớm sửa thể này thật là người có nhả tâm lắm.

Nhân vật mũi khoằm tai chuột này quả nhiên không biết lịch sự chút nào, trả lời rất cấm cản:

- Ai mà thêm du ngoạn vào giờ này.

Hắn trợn mắt nhìn Âu Trường Quân bỗng nhiên “ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc rồi quay quắt xoay người đi rất mau về hướng ngược lại. Âu Trường Quân vừa ngạc nhiên vừa tức bực, lẩm bẩm:

- Cảnh đẹp mà người chẳng ra gì, chắc đây là bọn thủ hạ của Hạ Lý Kỳ chứ không phải khách nhàn du đâu. Âu Trường Quân bèn thông thả nhắm theo hướng đó mà đi, phong cảnh càng lúc càng u tĩnh, hình như có rất ít người dám lai vãng chốn này.

Chàng đi một lúc đã thấy hơi khát nước, giai nhân Câu Hồn cũng chẳng thấy nên chép miệng nói một mình:

- Động Đình Sơn tuy đẹp thật nhưng còn thiếu nhiều thứ lắm, nhất là thiếu rượu thì dở quá.

Đột nhiên có âm thanh yếu điệu của nữ nhân đồn lời luôn:

- Công tử lắm rồi đó, Động Đình Sơn này là chốn thiên đàng hạ giới muốn gì cũng có đầy đủ hết, rượu ngon lại càng không thiếu.

Âm thanh cùng với thân thể óng ả mỹ miều từ phía sau một tàn cây đột ngột hiện ra chẳng khác cảnh tiên giáng phàm. Cô nương này không trẻ lắm, độ tuổi phải trên hai mươi, nhưng sắc đẹp thì vô song ít người bì kịp. Nếu so sánh với Viên Viên hay Phương Tiểu Nga thì tạm gọi là tương đương nhưng trội hẳn ở nét sắc sảo và kêu gọi khiến cho Âu Trường Quân bất giác rung mình một cái tự nhủ: “Đã đến rồi, trách nào các thiếu niên phải điên đảo tâm hồn, dù biết đây là Ma nữ cũng không sao kiềm chế được dục vọng bản thân”. Chàng vẫn giữ lễ, vái chào rồi giả vờ ngây thơ hỏi luôn:

- Mỹ tử tử đi du ngoạn ư? Chẳng hay rượu ngon bán ở đâu mà nói rằng không thiếu?

Ngọc Nữ Câu Hồn từ trước tới nay gặp gỡ rất nhiều nam nhân, đứng đắn có, lẳng lơ cũng có nhưng đầu tiên đều tỏ ra lễ mạo, dần dần mới lộ bản tính trêu hoa ghẹo nguyệt ra, không có ai câu đầu tiên đã gọi là mỹ nhân bao giờ. Nàng khoái chí vô cùng, lườm chàng một cái tình tứ:

- Công tử đã có lòng khen ngợi sao lại xưng hô tử tử với tiện thiếp?

Âu Trường Quân cười hi hi trả lời rất đa tình:

- Mãn khai hoa hương vị đậm đà còn say lòng người hơn hãm tiêu hoa gấp nhiều lần, tử tử cần gì phải đua tranh với đám trẻ con.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười khanh khách phô hàm răng trắng muốt như ngọc trai, đôi gò bồng đảo được che dấu rất hững hờ rung động từng hồi theo tiếng cười cực kỳ kêu gọi:

- Công tử lý thú thật, tiện thiếp họ Mai, không hay công tử miền nào vậy?

Âu Trường Quân vẫn cười nói thảnh thơi ra luôn:

- Tại hạ là Âu Trường Quân, đáng lẽ phải gọi tử tử bằng Hạ phu nhân mới đúng chứ?

Ngọc Nữ Câu Hồn hơi biến sắc mặt hỏi lại:

- Công tử đã nghe mấy tên hạ tiện đồn đại bậy bạ rồi phải không?

Âu Trường Quân vẫn cười tươi như hoa, ung dung đáp:

- Tại hạ nghe người đồn đại Ngọc Nữ Câu Hồn tuyệt sắc vô song sao tử tử lại cho là bậy bạ được!

Ngọc Nữ Câu Hồn chưa yên tâm nên ngập ngừng hỏi tiếp:

- Tiện thiếp hỏi thật, ngoài ra bọn hạ tiện này còn đồn đại gì khác nữa không?

Âu Trường Quân ồm ồm trả lời:

- Đường nhiên còn việc khác nữa, nhưng tại hạ khát nước quá phải có chút rượu thấm giọng trước đã.

Ngọc Nữ Câu Hồn, hai mắt vẫn thoáng một chút lo âu nhưng cố lấy vẻ mặt tươi cười đỡ lời:

- Tiệm thiếp có một tiểu đình hóng mát gần đây xin mời công tử đến đó có rượu ngon ngay.

Thấy Âu Trường Quân gật đầu, Ngọc Nữ Câu Hồn liền chuyển cái lưng ong xoay người đi trước, mắt vẫn liếc chừng để xem chàng hành động ra sao. Âu Trường Quân rảo bước sánh vai cùng với Ngọc Nữ Câu Hồn, cả hai bắt đầu đi lên một ngọn đồi nhỏ chỉ chừng một khắc đã thấy mái ngói của tiểu đình thấp thoáng hiện ra trước mắt. cách kiến trúc của tiểu đình rất phong nhã, khuôn viên đã nhỏ nhắn lại được mấy hàng cây che phủ ba mặt nên kín đáo vô cùng, một mặt để trống hướng ra phía Động Đình hồ, gió mát từ đó thổi vào nhẹ nhàng khiến cho người ta phải khoan khoái. Âu Trường Quân bất giác lại thở dài tự nghĩ: “Cảnh sắc thần tiên phóng dật thế này mà con người không biết thưởng thức, lấy nó làm phương tiện thỏa mãn dục vọng dê hèn thì thực uổng phí vô cùng”. Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn liếc mắt quan sát chàng, lấy giọng ôn nhu thở thề hỏi liền:

- Công tử nghe đồn tiệm thiếp xấu xa nên trong lòng không được vui vẻ lắm phải không?

Âu Trường Quân làm sao dám nói thật đành đáp tránh đi:

- Tại hạ thấy cảnh đẹp nên xúc động nhớ tới thân phận cô đơn lưu lạc của mình đấy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn thoáng có vẻ vui mừng:

- Thì ra là thế, công tử chưa chọn được vị cô nương nào vừa ý để cùng nhau hưởng thú thần tiên hay sao?

Cả hai đã đi vào tiểu đình, nơi đây chỉ có một cái bàn và hai cái ghế chứng tỏ Ngọc Nữ Câu Hồn sắp đặt sẵn để làm nơi tình tự riêng tư. Âu Trường Quân ngồi xuống chờ cho Ngọc Nữ Câu Hồn rót rượu xong mới chậm chậm trả lời:

- Tại hạ vì còn chút gia cừ chưa dám nghĩ tới chuyện lập gia đình nhưng đã có ý trung nhân rồi, chính vì vậy mới tới đây tìm kiếm đấy.